

Nederlandse Vereniging in Finland

Noorderlicht

Officieel orgaan van de Nederlandse Vereniging in Finland

Jaargang 8, nummer 1 Maart 2002

Kandidaatstelling voor bestuursfunctie

Een ieder die dat wil, kan zich kandidaat stellen voor een bestuursfunctie of voor het voorzitterschap (stuur een e-mail naar michiel.visser@siemens.fi). In voorgaande jaren kon men zich nog kandidaat stellen tot op de vergadering, maar omdat dit jaar de verkiezing ook per e-mail georganiseerd wordt, is dit jaar de kandidaatstelling tot en met eind maart. Het nieuwe bestuur wordt gekozen op 12 april tijdens de jaarlijkse ledenvergadering.

Algemene ledenvergadering

Plaats: Plaats: Helsinki, Vanha Ylioppilastalo, Ravintalo Vanha, Mannerheimintie 3, Tiedekuntasali, 2e verdieping.
Tijd: vrijdag 12 april, 18:00 - 20:00

Agenda

1. Opening
2. Verkiezing voorzitter en notulist van vergadering
3. Kiezen van de stemmentellers
4. Jaarverslag en financieel jaarverslag 2001
5. Rapport van de kascommissie over 2001
6. Ontheffing van verantwoordelijkheid van het oude bestuur
7. Verkiezing bestuursleden en voorzitter van de vereniging
8. Verkiezen van kascommissieleden voor 2002
9. Gewijzigde begroting voor het jaar 2002
10. Discussie over de geschiedenis van de Nederlandse vereniging in Finland
11. Rondvraag
12. Sluiting

Na afloop: borrel in Cafe Pullman in het spoorwegstation.

Voorjaarsexcursie.

Dit voorjaar weer een buitengebeuren. Lieten we ons vorig jaar rondleiden tussen allerlei exotische dieren in de dierentuin Korkeasaari in Helsinki, dit jaar wordt het minder exotisch wat de dieren betreft. Op 18 mei brengen we een bezoek aan het landgoed Marieberg. Marieberg ligt aan de kust tussen Inkoo en Karjaa ongeveer 70 km ten westen van Helsinki. Alhoewel de excursie nog niet tot in detail is uitgewerkt zullen we daar onder anderen een rondrit met paard en wagen maken, de schapen en lammeren zien, uitleg krijgen over de vroegere relatie tussen Nederland en Marieberg door Hans Anders Unnérus, mogelijk de grote stal zien etc.. Kortom een excursie ook voor families met kinderen. Een lichte maaltijd zullen we daar krijgen. Wim van der Kooij, lid van onze vereniging, zal ons op het landgoed rondleiden. Daarnaast maken we een excursie naar het nabij gelegen Fagervik waar vroeger ijzer gewonnen werd. Een gids leidt ons daar rond.

Vertrek van Helsinki om 12 uur. Verzamelen in Inkoo om 1 uur voor de oude kerk. Het programma is ten einde om ongeveer 5 uur en we zijn ongeveer terug in Helsinki om ongeveer 6 uur.

Graag horen we ruim van tevoren (=6 mei) wie willen deelnemen aan de excursie in verband met oa. de maaltijd. Voor diegenen die niet over eigen vervoer beschikken hopen we iets te kunnen regelen. Ook als u wel over eigen vervoer beschikt en nog een plaatsje over hebt horen we dat graag.

U kunt u aanmelden bij Arie Oudman, tel 050 - 590 3706, email: arie@oudman.pp.fi of via de secretaris van de vereniging. Details van de excursie ontvangen de deelnemers kort na 6 mei. Laten we hopen dat het weer ons mee zit, want dat kunnen we als vereniging moeilijk van tevoren regelen.

Arie Oudman.
050-590 3706
arie@oudman.pp.fi

KONINGINNEDAG 2002

Aan alle Nederlanders (en hun partners)
woonachtig in Finland

Hr. Ms. Ambassadeur en Mevrouw Van Zutphen-Wijzenbeek nodigen U uit voor de viering van Koninginnedag 2002

Op donderdag 2 mei 2002, van 18.00 tot 20.00 uur in de residentie Villa Kleineh, Itäinen Puistotie 7 te Helsinki.

Voor nadere informatie:
Nederlandse Ambassade Helsinki, 09-228.920

Noord eenintwee

† Het viel me deze keer ontzettend moeilijk om een begin te maken met een nieuwe editie van ons blad. Dat gebeurt wel vaker dat je geen inspiratie hebt. Maar na van verloop van tijd rolt het er in een paar dagen uit. Opeens kunnen zich dan onderwerpen aandoen die een reeks van artikelen ten gevolge hebben. In eerste aanloop was het een paar weken geleden gelukt om wat interessante zaken bij elkaar te zoeken. Toen kwam het verzoek van het bestuur om de krant wat later uit te brengen i.v.m. wat mededelingen. Natuurlijk kon aan dat verzoek voldaan worden en tevens kreeg ik de hoop dat er misschien wat meer bijdragen van leden zouden binnenkomen. Helaas was dat niet zo en tot mijn spijt moest ik bekennen dat reeds enige geschreven artikelen eigenlijk niet meer zo actueel meer waren. Dus had ik een dilemma.

Bovendien was er natuurlijk "het huwelijk", dat zoveel aandacht opeiste in de media dat we wel mochten aannemen dat een ieder van u daar inmiddels al alles over wist. Dat alles verdringende nieuws maakte het ook moeilijker om andere misschien interessante zaken onder uw aandacht te brengen. Ook nu ik meen toch wel de meeste leden over een PC beschikken maakt dat alle nieuws voor een ieder bereikbaar is.

Om er toch iets van te maken en het huwelijk niet onberoerd voorbij te laten gaan heb ik gemeend hier toch wat over te schrijven, voor mij wat opvallende bijzonderheden bij elkaar te halen. Wees op Uw hoede, ik ben koningsgezind en draag de monarchie een goed hart toe! Net zoals de media dat doen, om een genuanceerd beeld te krijgen wordt iedereen die maar in de verte verstand heeft van het koningshuis of van een republiek wordt er bijgehaald en geeft zijn visie. Er zou dan een eenduidig antwoord moeten volgen, maar dat lukt natuurlijk niet bij Hollanders. Ondervraagt men een honderdtal Hollanders dan zijn er waarschijnlijk

honderden en een meningen. Dat wist U ook al.

Hier volgen enige meningen:

U vindt elders in het blad een beschrijving over de feestelijkheden op 2 februari van Sandra van der Veen. Carry Ekering en haar bejaarde moeder waren vooral onder de indruk van de de door Karel Kraayenhof op zijn bandoneon gespeelde "Adios Nonino", waarbij bij Maxima de tranen in de ogen sprongen.

Voor mijzelf was de toespraak van burgemeester Job Cohen van Amsterdam een hoogtepunt. In deze knap gestelde deels humorvolle toespraak wist hij een goed beeld te scheppen van de betekenis van dit huwelijk, zowel voor het bruidspaar als het Nederlandse volk.

De volgende passage wil ik daar even uitlichten:

"Toen u een paar maanden geleden kennismakte met Amsterdam, hebben wij u de Hollandsche Schouwburg laten zien, de plek waar joodse stadgenoten in de Tweede Wereldoorlog bijeen werden gebracht alvorens naar de kampen te worden afgevoerd. Voordat u de Hollandsche Schouwburg verliet, schreef u de woorden "laat de eenentwintigste eeuw er een worden van vergeven. Maar vergeten mogen wij nooit." Met die woorden hebt u ons evenveel geschonken als met de gulle lach waarmee u onze harten óók hebt gestolen"

Maxima gaf daarmee blijk erg fijngevoelig te zijn, misschien ligt er ook een soort pleidooi voor haar vader in

opgesloten. Hem wel te willen vergeven, wanneer hij fouten heeft begaan, maar dat we daarom niet hoeven te vergeten wat er gebeurd is.

In ieder geval zou dat een gepaste houding zijn van het Nederlandse volk tegenover prinses Maxima, misschien wel onze toekomstige koningin. Ook zou hier de "nationale tolerantie", die we onszelf zo graag toe-eigenen dan eens werkelijk tot zijn recht komen.

Reacties uit het buitenland:

Ik lees vrij regelmatig twee Duitse tijdschriften, voornamelijk voor de puzzels Het zijn "FREIZEIT REVUE" en "Das NEUE BLATT". Beide bladen, 7e editie van 2002 hadden op de voorpagina dezelfde paginagrote foto van het stralende bruidspaar. FREIZEIT REVUE had een zes bladzijden lange reportage, en Das NEUE BLATT zelfs 14!!!

Op de Duitse TV-zenders adverteert het blad Die AKTUELLE zelfs nu nog (eind Maart) met deze voorpagina foto!

H.N.Maart.

Kandidaatstelling voor bestuursfunctie

Een ieder die dat wil, kan zich kandidaat stellen voor een bestuursfunctie of voor het voorzitterschap (stuur een e-mail naar michiel.visser@siemens.fi).

In voorgaande jaren kon men zich nog kandidaat stellen tot op de vergadering, maar omdat dit jaar de verkiezing ook via internet georganiseerd wordt, is dit jaar de kandidaatstelling tot en met eind maart. Het nieuwe bestuur wordt verkozen op 12 april tijdens de jaarlijkse Ledenvergadering van 12 april.

internetstemming voor het nieuwe bestuur

Tussen 2 en 10 april is het mogelijk om per via internet een stem uit te brengen voor het nieuwe bestuur door gebruik te maken van het stemformulier op www.kolumbus.fi/nedver (het formulier is enkel zichtbaar tijdens de stemperiode). Leden die via internet stemmen kunnen niet een tweede keer stemmen op de bestuursvergadering van 12 april.

In plaats van gebruik te maken van het stemformulier op het internet kunt u ook een e-mail sturen naar mbilker@dlc.fi. Een e-mail kan verstuurd worden tussen 2 en 10 april en dient uw adresgegevens, en een maximum van zeven (7) namen voor het nieuwe bestuur te bevatten.

Enkel stemmen die binnenkomen in de voorgenoemde periode en de correcte gegevens bevatten worden als geldig gezien.

De kandidaten voor het nieuwe bestuur zijn:

John Bekema
Wierd Folkersma
Nosje Heybroek
Iris Hilgerssom
Arie Oudman
Arjen Raateland
Klaas van der Veen
Sandra van der Veen
Stephan Vermeulen
Michiel Visser

Gezocht cursus Nederlands voor beginners

in omgeving Espoo/Helsinki. Tevens ook belangstelling voor studiemateriaal om een eigenstudie te volgen of om prive-les te volgen. Mochten meerdere personen interesse hebben in een dergelijke cursus, dan graag je contact informatie naar mij doorsturen en wellicht dat er een nieuwe taalkursus georganiseerd kan worden bij voldoende deelname (+/- 10 pers.)

Bij voldoende interesse zou de cursus georganiseerd kunnen worden in Helsinki. In dat geval, zou ik ook graag informatie willen ontvangen over personen die een dergelijke taalkursus voor beginners zou kunnen geven. Ik heb al beschikking over kantoorruimte.

Informatie naar : Jasper Postma, 040-5795193 & e-mail : jasper.postma@nokia.com

T-shirts met logo van de vereniging

De vereniging biedt de mogelijkheid om unieke T-shirts met het verenigingslogo erop te bestellen.

De T-shirts zijn beschikbaar in diverse kleuren (wit, grijs, zwart en natuurlijk oranje) en maten (XXL, XL, L, M, S alsmede de kindermaten 104, 116, 128, 140 en 152).

Bestellingen kunnen worden gedaan t/m 28 april. Meer (bestel & prijs) informatie is te vinden op de websites

<http://www.kolumbus.fi/nedver>

<http://cultuur.clubs.nl/nedver>

of stuur een e-mail naar nedver@kolumbus.fi

Borelavond in Café Pullman

Een aantal leden hebben het initiatief genomen om elke tweede Vrijdag van de maand vanaf 19:00 te borrelen in Café Pullman (tweede verdieping van het station in Helsinki).

Eerstvolgende data:

vrijdag 12 april

Vrijdag 10 mei

Vrijdag 14 juni

Iedereen is welkom, leden en niet-leden !!

Contactpersoon : Nosje
(nosje@welho.com)

Het logo van de Nederlandse Vereniging in Finland

OP 6 september 2001 schreef Stephan Vermeulen in het forum van het virtuele clubhuis van de Vereniging: "De vereniging heeft nog geen logo. Wie heeft er ideeën?"

Dit bracht een heel project op gang.

Er bleken veel ideeën over te zijn. Er volgde een brainstorm op het forum.

Wij vroegen ons af waar een logo voor de Nederlandse Vereniging aan zou moeten voldoen. Herkenbaarheid was de eerste eis die naar voren kwam. En de vraag: "Waarom herkent de naar Finland geëmigreerde Nederlander zich?", werd gesteld.

De ideeën die in eerste instantie naar voren kwamen waren:

- Het schip of het wrak van de 'Vrouw Maria'
- Het familiewapen van van Suchtelen, de veroveraar van Suomenlinna'
- De Nederlandse en de Finse leeuw
- Verschillende combinaties van de Nederlandse en de Finse vlag
- De heuvels van Petronella
- Koeien, rendieren en elanden
- Tulpen en mobieltjes.
- Molens en saunahuisjes, dijken, polders, toendra's, de middernachtzon.
- De vliegende Hollander, vliegende amor, vliegende liefde op klompen, de verliefde vliegende klomp.
- Reigers, kraanvogels, ooievaars en kwikstraatjes.

Een paar mensen gingen schetsen maken.

Op 5 oktober tijdens de viering van het Leidens Ontzet in Hirvenpäämaja waren negen ontwerpen te zien.

O.a.: een klomp met vleugels, vlaggen en een hart; een koe met een elandengewei; tekeningen geïnspireerd door het schip Vrouw Maria en tekeningen met aan de linkerkant een rij daken van Nederlandse huizen en aan

de rechterkant een rij sparren, gescheiden door water.

Er werd gestemd, maar de stemming viel een beetje in de jenever. D.w.z. het blad waarop gestemd kon worden viel letterlijk in de jenever. Bovendien besloot een groep Nederlandse vrouwen dat Zwarte Piet ook moest stemmen en uiteindelijk waren er meer stemmen uitgebracht dan dat er mensen aanwezig waren.

Er melden zich meer mensen die zich met het ontwerpen van een logo wilden bezig houden en er werd ook een uitnodiging om mee te doen in het Noorderlicht van december 2001 geplaatst.

In de loop van oktober, november en december kwamen er steeds meer ontwerpen binnen. Eind november waren het er 22, een week later 32. Uiteindelijk zijn er 41 ontwerpen ingestuurd.

Sommige ontwerpen zijn door samenwerking van twee ontwerpers ontstaan.

In het totaal hebben er negen

mensen een ontwerp of een idee ingestuurd.

Al deze bijdragen vormen tesamen een hele mooie collectie. Maar de keuze voor het uiteindelijke logo werd daarmee echt moeilijk.

De ontwerpen zijn nog steeds te zien in het fotoalbum van het virtuele clubhuis van de Vereniging: <http://cultuur.clubs.nl/nedver>.

Eerst moest er een selectie-procedure bedacht worden. Velen kwamen met een voorstel over hoe dat moest gebeuren. Praktisch was het niet goed mogelijk alle 41 ontwerpen aan alle leden toe te sturen en bovendien waren het er te veel en was het te onoverzichtelijk om daar uit te kiezen.

Er werd eerst een voorselectie gemaakt en er werden criteria opgesteld waaraan de ontwerpen systematisch getoetst werden.

1. symboliek
2. herkenbaarheid
3. acceptatie
4. simpelheid

Bovendien moet een logo technisch te behandelen zijn, zowel in kleur op de webpagina, als in zwart-wit. Een tekening met teveel details wordt al moeilijker.

De ontwerpen met leeuwen die erbij waren werden weg geselecteerd omdat ze zo agressief met zwaarden tegenover elkaar stonden te zwaaien en zo wilden wij de Fins-Nederlandse relaties niet zien.

Sommige ontwerpen hadden te veel kleine details en konden daarom niet goed voor alle doeleinden gebruikt worden.

Er werd een eerste selectie gemaakt, een voorselectie van 10 ontwerpen.

Dat was ook nog teveel om aan alle leden op te sturen. Uit eindelijk bleven er 3 ontwerpen over die alle leden in de nieuwsbrief van januari zijn toege-stuurd.

Er zijn 21 stemmen op uitgebracht:

1 stem op het schip

9 stemmen op het ontwerp met de vlaggen

11 stemmen op het ontwerp van de tulp in de spar, een ontwerp van Wierd Forlkersma.

De tulp in de spar is dus gekozen als logo van de Nederlandse Vereniging in Finland.

Persoonlijk vond ik het ontwerp dat we van Vader Robert de Caluwé ontvingen het mooist.

Vanwege de vele details werd het niet geschikt gevonden als logo van de Vereniging maar bij dezen krijgt iedereen het te zien.

Nosje Heybroek-Nikkilä

De Nederlandse Vereniging in Finland in Seurahuone in 1946

De eerste bijeenkomst van Nederlanders in Finland vond plaats in de ronde zaal van hotel seurahuone in december 1946.

Pater Robert de Caluwé heeft over deze eerste bijeenkomst verteld toen ik hem in december 2001 in het Oecumenisch Centrum in Espoo heb opgezocht, om hem te vragen wat hij zich nog herinnerde van de geschiedenis van de Nederlandse Vereniging in Finland. Vader de Caluwé is in 1940 naar Finland gekomen en niemand dan hij kan beter weet hebben van verenigingsleven van in Finland levende Nederlanders vanaf die tijd.

In 1940 toen Robert de Caluwé naar Finland kwam, was er tijdens de oorlogsjaren geen sprake van een verenigingsleven. De ambassadeur en het ambassadepersoneel waren naar Nederland vertrokken. Alleen Consul Spaens was als een zekere diplomatieke vertegenwoordiger van Nederland achtergebleven. Consul Spaens was in de dertiger jaren uit Riga naar Finland gekomen om de Philips-vestiging in Finland op te richten.

Het begon allemaal met een Sinterklaasviering in 1946.

Consul Spaens had voor die Sinterklaasviering in Hotel Seurahuone de ronde zaal beneden gereserveerd. In het hotel op de tweede verdieping had in die tijd een Nederlander, de vertegenwoordiger van Shell, kamers gehuurd.

Tijdens de Sinterklaasviering was hij net op vakantie maar hij had zijn kamer beschikbaar gesteld zodat Sinterklaas en Zwarte Piet daar geschminkt konden worden. Robert de Caluwé was Sinterklaas en één van de broeders was Zwarte Piet.

Sinterklaas en Zwarte Piet kwamen in kostuum en geschminkt uit de kamer en gingen naar beneden, waar een groep in Finland wonende Nederlanders hen opwachtte. Daarna werd er gezellig feest gevierd in de ronde zaal beneden die tegenwoordig Socis Pub, de unieke ronde Pub, genoemd wordt.

In die tijd kende iedereen elkaar maar Robert zag daar tussen de bekenden ook twee flinke robuste mannen die hij niet kende en hij ging naar ze toe en het bleken Nederlanders te zijn die net uit Nederland gekomen waren en die Sinterklaas en Zwarte Piet op de gang van hun hotel zagen lopen.

Ze waren Sinterklaas maar gevolgd en zo zijn ze bij de vereniging gekomen.

Waarschijnlijk is men daarna, eind jaren veertig of in het begin van de jaren vijftig, met de activiteiten van "de Nederlandsche vereniging in Finland" begonnen. Later kreeg bijvoorbeeld Robert de Caluwé door tussenkomst van Consul Spaens een wit paard van de politie te leen om geheel in stijl als Sinterklaas naar de bijeenkomsten te komen. De avonden werden geregeld door een groepje Nederlanders en jarenlang bleef alles heel onofficieel.

Stukje bij beetje zijn de laatste tijd documenten en verslagen binnengekomen over het verenigingsleven 50, 40 en 30 jaar geleden. Mocht U nog herinneringen of oude documenten uit die tijd hebben, kunt u dan die opsturen aan:

Nosje Heybroek-Nikkilä
Korppaanmäentie 11 A 7
00300 Helsinki.

Nosje Heybroek

Nederlander leidde Russische innname van Suomenlinna

in de NRC van 3 augustus van dit jaar stond een artikel van Otto Lankhorst getiteld 'De Hollander die Zweden versloeg'. Het ging over een zekere Jan Pieter van Suchtelen die in dienst was geweest van Catharina de Grote. Ik begon het stukje te lezen en tot mijn grote verbazing las ik dat van Suchtelen het Russische leger had geleid dat in 1808 Suomenlinna (het fort bij de haven van Helsinki) had ingenomen, overigens zonder dat er een schot gelost werd, waarna Finland meer dan een eeuw lang onder Russisch bestuur kwam te staan. Ik neem nu eerst een deel over van de tekst van Otto Lankhorst.

"Mijn belangstelling voor Jan Pieter van Suchtelen werd een aantal jaren geleden gewekt tijdens een bezoek aan Sint Petersburg. In de Nationale Bibliotheek wees een medewerkster van de handschriftenafdeling mij op het portret van van Suchtelen. Boeken en handschriften van van Suchtelen werden na zijn dood in 1836 door tsaar Nicolaas I gekocht en kwamen merendeels terecht in de Keizerlijke Bibliotheek aan de Nevski Prospect. Een paar dagen later kwam ik opnieuw een portret van van Suchtelen tegen. Ditmaal in de Hermitage, in de eregalerij van de generaals uit de oorlog van 1812. Weer die Nederlandse naam. Wie was deze man en hoe was hij daar zo terecht gekomen?

Terug in Nederland ging ik op zoek naar gegevens over hem en zijn familie. Op 2 augustus 1751 werd hij geboren in Grave. Aan de Universiteit van Leiden is hij professor geweest in de wiskunde. In 1783 is hij met zijn vrouw naar Rus-

land vertrokken om als ingenieur in dienst te treden van Catharina de Grote. Beetje bij beetje verzamelde ik materiaal over zijn levensloop. Hij doorliep een succesvolle carrière in Rusland. Vanaf 1785 gaf hij leiding bij de aanleg van het Catharinakanaal in Noord-Rusland, waardoor het stroomgebied van de Witte Zee met dat van de Kaspische Zee werd verbonden. Daarna vocht hij in de oorlog tegen Zweden van 1788, hetgeen hem een bevordering opleverde tot generaal-majoor. Tevens schonk Catharina hem een landgoed in Zuid-Finland.

In de volgende jaren maakte Jan Pieter, die inmiddels zijn naam had veranderd in Pjotr Kornilowitz, zich

in het Russische leger verdienstelijk door eerst de vestingwerken in Polen te inspecteren en vervolgens alle vestingwerken van de Witte Zee tot de Zwarte Zee te bezoeken. Daarmee waren enkele jaren (1794-1797) gemoeid. Inmiddels was Catharina opgevolgd door haar zoon Paul I. Deze benoemde

van Suchtelen in 1799 tot generaal en chef. Hij werd naar Kiev en vervolgens naar Riga gestuurd als bevelhebber van de genie.

Zodra Alexander I aan de macht was gekomen (1801), riep hij van Suchtelen terug naar Sint Petersburg en benoemde hem tot generaal-kwartiermeester. In deze belangrijke functie kon hij zijn plannen voor de reorganisatie van het leger doorvoeren. Tevens werd hij aangesteld tot directeur van het Cartografisch Instituut en tot inspecteur van het werk van de ingenieurs.

In 1808 viel Rusland Zweden aan. De expeditie was voorbereid door van Suchtelen. Het lukte hem om de Zweedse vesting Sveaborg (Suomenlinna) te veroveren zonder dat het tot een veldslag kwam. De overwinning op de Zweden, die tot gevolg had dat Finland bij Rusland kwam, versterkte het gezag en de positie van van Suchtelen.

Alexander benoemde hem in 1809 tot Russische ambassadeur in Zweden. Aanvankelijk werd hij er vijandig benaderd, omdat hij het land kort tevoren zo een smadelijke nederlaag had toegebracht. Hij won echter snel vertrouwen en sympathie. In zijn huis in Stockholm hield hij wekelijks salon voor kunstenaars en geleerden. In de zomermaanden verbleef hij in zijn buitenverblijf in Ulriksdal, dat tegenwoordig bewoond wordt door de Zweedse prinses Christina. Hij verbleef de laatste twintig jaar van zijn leven in Zweden en op 30 januari 1836, twaalf dagen na zijn dood, werd er een uitvaart gehouden in de Adolf Frederik kerk in Stockholm waarbij 128 kanonschoten werden afgevuurd. Hij is begraven op de Solna Kyrkogård in Stockholm, vlakbij een kerkje uit de twaalfde eeuw. Het graf wordt beschouwd als een historisch monument.

Op 18 en 19 oktober van dit jaar wordt er in de nationale bibliotheek in Rusland een tweedaags congres gehou-

den over Jan Pieter van Suchtelen.”

Tot zover het (ingekorte) stukje uit de NRC. Ik nam contact op over deze zaak met Stephan Vermeulen van de Nederlandse Vereniging in Finland en hij heeft nog het één en ander uitgezocht. Het landgoed in Finland dat Jan Pieter kreeg van Catharina de Grote heette Mämmälä. Het bestaat niet meer, maar lag in het gebied van het tegenwoordige Anjalankoski in de buurt van Kotka. Zo een landgoed was een zogenaamd ‘lahjoitusmaajärjestelmä’ (een geschonken grond systeem) en pas in 1867 besloot de ‘Valtiopäivät’ (regering) dat de ‘lahjoitusmaat’ (geschonken gronden), zoals bijvoorbeeld dat van Suchtelen, verbeurd verklaard werden en verdeeld over de pachters. In 2000 is er een boek geschreven door Veli Häkkinen en Seppo Sippu dat heet ‘Mämmälän kylän talot ja suvut’ (Huizen en geslachten van het dorp Mämmälä). Er woonden in die tijd 300 mensen verdeeld over tien boerderijen. In ‘Genos’ (deel 64 uit 1993), het blad van de Finse genealogische vereniging, staan teksten uit een boek over de Finse adel vanaf 1806. Hier wordt verteld dat van Suchtelen oorspronkelijk tot de Nederlandse adel behoorde en eigenaar was van een 300 zielen tellend gebied in de provincie Kymenkartano (deze provincie werd in 1917 opgeheven). Het vergeven van landgoederen schijnt een gewoonte te zijn geweest van Catharina de Grote en aangenomen kan worden dat van Suchtelen, net als andere Russische landbezitters, er niet zo vaak is geweest.

Het komt toch wel een beetje schokkend over dat een Nederlander zo een hoofdrol heeft gespeeld bij de inname van Suomensaari door de Russen in 1809, een donkere periode uit de Finse geschiedenis, waarbij altijd wat meewarig wordt gesproken over de Zweedse generaal Klingspor. Suomenlinna (in het Zweeds Sveaborg) is in 1748 gebouwd op een eiland even buiten Helsinki en diende om de stad vanuit de zee te verdedigen. Het is, zoals bij de meeste Aviisi lezers bekend zal zijn, een belangrijke bezienswaardigheid in Helsinki en zomers ook heel aantrekkelijk om te zonnebaden en te zwemmen.

Arnold Pieterse

Nederlandse vereniging in Finland jaarverslag 2001

✓ Orig jaar heeft de vereniging een gedaantewisseling ondergaan. Een homepage en e-mail adres werd geopend in januari. Bijna alle nieuwe leden hebben zich aangemeld via dat e-mail adres. Dankzij een ledenwervingsactie van Michiel Visser is het ledental met ongeveer 40 leden toegenomen, zodat de vereniging nu meer dan 200 leden heeft, waarvan ongeveer 75 familieleden.

In juni werd een virtueel clubhuis geopend, waaraan ongeveer 50 leden deelnemen. In korte tijd schreven die deelnemers meer dan honderd pagina's tekst over uiteenlopende onderwerpen, zoals Finse taalcurssussen, de Finse mentaliteit, het Finse ziektekostensysteem, Nederlandse radio, en Nederlandse recepten. <http://cultuur.clubs.nl/nedver>

Het aantal deelnemers aan de evenementen is aanzienlijk toegenomen. Op de Chinese avond in maart waren er ongeveer 40 deelnemers en op het Leidens Ontzet in oktober ongeveer 60, tegenover 20 – 30 deelnemers in voorgaande jaren.

Ook al woont het merendeel van de leden in de nabijheid van Helsinki, toch zijn er initiatieven genomen om activiteiten in andere plaatsen (Tampere, Oulu) te organiseren. Dat is nog niet goed van de grond gekomen, maar diezelfde initiatieven zullen wel terugkomen in het jaar 2002.

Het Noorderlicht is vier keer uitgekomen, en daarin verschenen een uiteenlopende reeks van artikelen. Via verschillende invalshoeken werd de geschiedenis van de Fins-Nederlandse betrekkingen in deze artikelen behandeld.

Door een royale sponsoring van Finnair en door de toegenomen inkomsten uit de contributie is er vorig jaar een bescheiden winst gemaakt van ongeveer 200 Euro. De financiële reserves van de vereniging bedragen ongeveer 3000 Euro.

Stephan Vermeulen, 2 februari 2002

Opmerking:

M isschien ten overvloede wil ik er nog eens **nadrukkelijk** op wijzen dat **diegene die een artikel ondertekent alleen verantwoordelijk is voor de inhoud**, en natuurlijk nooit het bestuur. Naar aanleiding van een artikel van mijn hand in de vorige editie, meende een lezeres het bestuur verantwoordelijk te kunnen stellen en zelfs zover te gaan om het bestuur te vragen of er dan geen enkele controle was van bestuurszijde op de inhoud van het Noorderlicht. "Of het bestuur in het vervolg maar wilde bepalen wat wel en niet gepubliceerd mocht worden. En ik maar denken dat we ook in Finland **Vrijheid van Drukkers** hadden!

Het enige wat eens voor publicatie tegengehouden is, betreft een kritisch stuk over het bestuur van de Vereniging. Dat had dan niet te maken met het feit dat het bestuur niet van kritiek wil weten, maar meer omdat zo'n discussie natuurlijk thuishoort op een ledenvergadering! Plaatsing in de krant zou het belang van de vereniging kunnen schaden. En we moeten ook beseffen dat al het verenigingswerk en ook de krant valt onder de rubriek "Liefdewerk oud papier". We mogen blij zijn dat er nog steeds leden te vinden zijn die hier kostbare tijd voor over hebben.

Nieuwe leden

Z eker twee keer maand krijg ik een up-dating van het aantal nieuwe leden. 12 maart belde Stephan mij dat het 250ste lid zich had aangemeld. Dit is uniek in de historie van de Vereniging. We moeten het Noorderlicht naar zo'n 200 adressen verzenden!

Deze mijlpaal werd vooral bereikt door de campagne van onze secretaris Michiel Visser! Hij doet zijn naam eer aan "vist nieuwe leden overal uit telefoonregisters". Bravo Michiel ga zo door! (er zouden nog ongeveer 600 Nederlanders in Finland wonen die zich schuil houden. (red.)

Handelsrelaties tussen Nederland en Finland vòòr de Finse onafhankelijkheid

in de 15e eeuw leerden de Nederlandse kooplieden al de landen aan de Oostzee kennen door de vis van daar naar Zuid Europa te vervoeren. Bovendien zorgde het Baltische graan voor een essentieel import product omdat Nederland een gebrek aan landbouwgrond had en dichtbevolkt raakte. Op zijn beurt leverde Nederland vooral zout.

In die periode wilde men in Zweden maar al te graag de hulp van de Nederlanden ontvangen om zodoende uit de Duitse handgreep te komen. Men besloot toen om naast Tallinn, dat een bloeiende Hanzestad was, een nieuwe stad aan de Finse zuidkust te bouwen. Koning Gustav Wasa, een energieke vorst (Finland was een onderdeel van het Zweedse rijk), proclameerde op 1 februari 1550 een nieuwe handelsstad om met Tallinn te concurreren en zodoende het graan net even voordeliger te kunnen aanbieden aan de Nederlanders. Dat was de start van Helsingfors waar bewoners uit verschillende plaatsen kwamen wonen. Dit gebeurde onder dwang en in 1551 vertrok de eerste zeilboot met 600 stuks vierkant gehakt hout naar de Nederlanden.

Ook kwam in dat jaar de eerste Nederlander zich in Helsingfors vestigen, namelijk Jacob van Lybeck. Daarna verschenen er een zekere Gert uit Holland en Maarten Horn. Het liep echter niet zo voorspoedig als de koning zich had voorgesteld. Het was een rumoerige tijd en pas rond 1580 kwamen regelmatig Nederlandse boten om zout te leveren en veelal teer mee terug te nemen. Overigens, Helsinki in het Fins, of Helsingfors in het Zweeds, werd door de Nederlanders "Elzenvos" genoemd. In die periode was er ook sprake van een Hans van Sanden, die steenrijk was en zich had verzekerd van een hoge positie door te trouwen met een vrouw uit een adellijk geslacht, Jägerhorn.

De Nederlanders deden goede zaken en voerden naast zout ook wijn, stoffen en gebruiksgoederen in. Men zegt dat zij ook in de periode rond 1620 het nieuwe genotmiddel tabak en goedkope pijpen van aardewerk introduceerden. Ook vermeldenswaard is dat na de stichting van Helsinki in 1550 de eerste burgermeester de Nederlander Kasper Reiker is geweest. Echte stadsrechten kreeg Helsinki pas in 1812. Weer wat later, namelijk in het begin van de 18e eeuw, toen het goedkope teer uit Rusland en Noord Amerika op de markt verscheen, kwam de export van hout op wat grotere schaal om de hoek kijken, de zogenaamde 'Hollandse Balken'. Deze werden in Nederland gebruikt bij de aanleg van kades, huizenbouw en het stutten van kanaaloevers.

Aan deze veel belovende handel kwam voor een korte periode in 1713 een einde toen Tsaar Peter de Grote Finland aanviel. De vloot van de Tsaar verwoestte Helsinki, waaronder vier Nederlandse schepen die in brand werden gestoken. In het brandende Helsinki bleven toen 50.000 op het platteland ingezamelde balken achter, die voor Nederland waren bestemd.

Na de vrede werd Helsinki weer opgebouwd, en in 1724 arriveerden 15 Nederlandse schepen, die meestal leeg waren, om balken, planken etc. in te laden. Men bracht nauwelijks koopwaar mee, omdat de arme Finse burgers geen krediet hadden. Maar dit veranderde allemaal zo omstreeks 1750, wat het begin was van een bloeiperiode.

De burgers van Helsinki gingen grote schepen bouwen waarmee men naar Spanje voer om zout te kopen in plaats van in Nederland. Hout werd verscheept naar de Middellandse Zee. De Nederlanders verspeelden hun positie en verloren terrein aan de Engelsen in die tijd. Machtige Amsterdamse handelshuizen hielden echter een grote invloed op de economie van Helsinki. Zij leenden geld aan de burgers van

Helsinki om commerciële zagerijen te kopen en daardoor kreeg Nederland veel te zeggen over de exploitatie van de zagerijen. Opmerkelijk was ook in deze periode dat een kapitein van de koopvaart, Thomas Mathijssen, zich in Hamina vestigde, en een Finse trouwde. Gedurende zeker honderd jaar behoorde zijn familie tot de meest toonaangevende families in de omgeving.

In die tijd was er ook sprake van een tabaksfabriek in opbouw in Helsinki, die eigendom was van Johan Sunn en Pijpmeester Ludvig Maas uit Holland. Een markante rol speelden in het begin van de negentiende eeuw (1809) ook Pieter van Suchtelen, als vertrouwensman van de Tsaar die in feite bevelhebber was van het Russische leger en vloot. Hij zou best eens de uitslag bepaald kunnen hebben waardoor aan de Zweedse overheersing van Finland een einde kwam en Finland onder de vleugels van Tsaar Nicolaas I kwam als het groot vorstendom, wat ook een zekere zelfstandigheid inhield. Men kon zelf weer handelen en wel in toenemende mate met Duitsland en Engeland, maar ook Nederland pikte een aanzienlijk graantje mee als leverancier van koloniale producten en als afnemer van de houtproductie.

Inmiddels komen wij aan het eind van de negentiende eeuw, toen Professor W. van der Vlucht als hoogleraar rechtsfilosofie aan de universiteit van Leiden en als auctor intellectualis van een verzoekschrift aan Tsaar Nicolaas II, de autonomie van Finland bepleitte. Dit verzoekschrift was getekend door 3000 Europese geleerden en werd door Professor Van der Vlucht en enkele andere hooggeleerden in 1899 aan de Tsaar aangeboden. Finland verklaarde zich op 6 december 1917 onafhankelijk. Dat ging wel met de nodige problemen gepaard, maar in 1919 werd J.K. Ståhlberg de eerste President van de republiek.

W. van der Vlucht

Commentaar van Pauliina

in de NED-FIN mailinglijst ontstond er de laatste tijd naar de mening van de redactie van AVIISI een minder positieve discussie over Nederland en de Nederlanders.

Wij waren bang dat het de relaties tussen Nederlanders en Finnen zou schaden. Totdat er een mail kwam van de zangeres Pauliina May, die de stemming volledig deed omslaan. Pauliina is voor veel leden van de Vereniging Nederland-Finland geen onbekende, omdat zij een aantal keren met veel succes op feesten van de Vereniging heeft opgetreden.

Wij nemen het commentaar van Pauliina over omdat wij het waarderen dat zij een meer positieve wending aan de discussie heeft gegeven. Maar wij willen ook weer niet dat de balans te veel naar de andere kant doorslaat, en verwijzen in dit verband naar het stukje van Hugo Haasnoot elders in Aviisi 2001-1. Hugo stelt: "Voor één fenomeen zullen wij met elkaar altijd begrip moeten houden en dat is het bekende verschijnsel, dat je de neiging krijgt je geboorteland door een roze bril te bezien zodra je je in een ander land vestigt: 'the grass is always greener on the other side of the fence'. Laten we gewoon nuchter vaststellen, dat er net zo veel minnen als plussen te verzinnen zijn voor elk land en het wordt pas interessant en aangenaam als je voor beide landen de positieve kanten kunt opzoeken."

Alles bij elkaar lijkt de goede sfeer in de discussiegroep weer terug te zijn en op initiatief van Hugo Benne is er op 12 december zelfs een gezellige bijeenkomst geweest van een aantal leden in Utrecht.

De tekst van Pauliina:

"Hallo Nederland – Finland vrienden, Ik verhuisde naar Nederland in de zomer van 1996. Het was mijn bedoeling dat dit voor een periode van één jaar was, maar hierna besloot ik langer te blijven.

Ik was gaan houden van de openheid en vriendelijkheid van de Nederlanders. Het is mijn ervaring dat de Nederlanders om zich zelf kunnen lachen en dat zij erg geestig zijn. Veel meer dan de Finnen, die nogal ernstig zijn en een 'jöröjukka' ('teruggetrokken') – houding hebben wanneer zij nieuwe mensen ontmoeten of in een nieuwe situatie terecht komen.

Wel mis ik Finland in veel opzichten, maar ik heb geleerd daar mee te leven.

Er zijn natuurlijk verschillen tussen onze beide landen, dit ervaar ik zowel in mijn privé leven als op mijn werk. Ik ben een artiest en moet voor mijn werk vaak veel reizen en ontmoet dan heel verschillende mensen in verschillende steden en dorpen. Ik vind het Nederlandse publiek heel open en vriendelijk. Er is hier in Nederland meer respons. Natuurlijk houd ik ook van het Finse publiek en ik treed erg graag in Finland op, omdat het mijn eigen land is, laat daar geen twijfel over bestaan.

Het is mijn ervaring dat Nederlanders over het algemeen meer van kunst en 'artistic beauty and environment in general' houden dan Finnen.

Voor wat betreft de dienstverlening in Nederland neem ik ook een ander standpunt in: ik woon in Rotterdam en vind dat ik altijd erg vriendelijk word behandeld. Nederland heeft bijvoorbeeld nog veel kleine winkeltjes, boetiekjes, café's en restaurants, die het van hun service moeten hebben. En dit werkt heel goed.

Ik ben in Helsinki geboren en vond het daar heel gewoon naar de winkels te gaan zonder met iemand te praten! Hier maken de mensen achter de toonbank of in het café altijd een gezellig praatje met me. Zelfs de tramchauffeurs maken grappige commentaren over de dag of een bepaalde situatie. Ik was hier eerst verbaasd over omdat ik het niet kon begrijpen vanwege mijn slechte Nederlands, maar nu kan ik met ze mee lachen en mijn dag wat vrolijker maken.

Wanneer ik mij aan iemand in een winkel of een café heb voorgesteld en iets over mij zelf heb verteld, dan herinneren zij zich dat en is er al een prettige verhouding. Dit gebeurt niet zo vaak in Finland.

Wanneer ik aan het joggen ben, groeten andere joggers mij die ik nooit eerder heb gezien. Wat is dat toch leuk! De woordjes 'Dag' of 'Doei' worden regelmatig tussen de mensen uitgewisseld, ook in de grotere supermarkten.

En dan vergeet ik nog een leuke gewoonte: het zoenen wanneer iemand je begroet. Wanneer ik in Finland ben voel ik mij onprettig, zelfs soms genegeerd, wanneer de mensen mij niet zoenen bij het afscheid en alleen maar een hand geven of dat zelfs niet. Ik ben al zo aan het zoenen gewend geraakt. Ik vind het absoluut een heel mooi gebaar.

Ik vind het ook heel vriendelijk dat er in een café zo maar een rondje wordt gegeven. Ik vond dit eerst heel vreemd omdat ik gewend was aan de Finse mentaliteit waarbij iedereen zijn eigen drankje betaalt.

Om in een land te wonen dat niet je vaderland is brengt natuurlijk problemen met zich mee, maar ik ben gelukkig vrij om te kiezen, ik kan de goede en de slechte dingen naast elkaar zetten, en een keuze maken. Nederland is multicultureel in dat opzicht een heel rijk land. Ik ben blij deel te nemen aan dit 'colourful and different life'. Bedankt voor het lezen van dit lange verhaal.

*Ik wens jullie het allerbeste!
Pauliina May (Pohjanheimo)"
e-mail: pauliina@pauliinamay.com
web:*

*http://www.pauliinamay.com
(De oorspronkelijk in het Engels geschreven tekst van Pauliina is in het Nederlands vertaald door Arnold Pieterse.)*

ingezonden stuk aan Helsingin Sanomat

*i*n de Helsingin Sanomat van 15 december 2001 stond in een kort bericht dat s' werelds belangrijkste literatuurprijs voor de Vlaamse taal 'De Prijs der Nederlandse Letteren' niet officieel aan de schrijver Gerard Reve zou worden uitgereikt. Verder werd gezegd dat deze Nederlandse schrijver met het verkrijgen van deze prijs in de voetsporen treedt van andere Vlaamse schrijvers, zoals Harry Mulisch, Hugo Claus en Frederik Hermans. Ik ga nu even niet in op de reden waarom deze officiële prijsuitreiking niet heeft plaats gevonden. Maar het gaat nu toch wel erg ver om de Nederlandse taal Vlaams te noemen. Het is een beetje het zelfde wanneer je zegt dat het 'Fins Zweeds' de officiële taal in Zweden is.

Het was mij al eerder opgevallen dat veel Finnen niet weten dat Vlaams en Nederlands identiek zijn, met uitzondering van enkele woorden en de uitspraak. Ik denk dat dit te maken heeft met de Finse schoolboeken. Ik las in het aardrijkskunde boek 'Koulun Maantieto Maaillamme' van Leinonen, Nyberg, Kenno en Vestelin (uitgegeven door Otava) dat de belangrijkste talen in België zijn: Vlaams ('Flaami') en Frans. Verderop staat in dit boek: in het zuiden spreken de Walen Frans en in het noorden spreken de Vlamingen Vlaams, wat op Nederlands lijkt.

Een probleem is misschien dat er in het Fins eigenlijk geen woord is voor Nederlands, wanneer je het over de taal hebt, maar dat het 'Hollanti' ('Hollands') wordt genoemd. Nederlanders die niet in Holland wonen (de provincies Noord- en Zuid-Holland) en Belgen vinden het meestal niet zo prettig wanneer gezegd wordt dat zij Holland spreken en niet Nederlands.

Natuurlijk, het woord Vlaams wordt in Nederland en België veel gebruikt voor het Nederlands dat in België wordt gesproken. Maar waarom staat er dan in de Finse leerboeken dat in het zuiden van België Frans wordt gesproken en niet Waals? Het Waals verschilt

ook voor wat een aantal woorden en het accent betreft van het officiële Frans.

Misschien kan er op de aardrijkskunde les in Finland meer aandacht aan deze zaak worden besteed om verdere misverstanden, zoals in het stukje in de Helsingin Sanomat, te voorkomen.

Arnold Pieterse

Helsingin Sanomat's answer (1)

Thank you for your letter, which we, however, will not publish. The point you make is relevant and true, but in my mind Helsingin Sanomat made no mistake about the languages. We used consciously the phrase "Flaamin kieli/Flaaminkielinen", which is the accepted/correct/common way of putting it.

Parallel case is Swedish spoken in Finland: we have the phrase "Suomenruotsi" (Finlandssvenska), which refers to certain differences in relation to "Riikinruotsi" (Rikssvenska), but, all the same, the language is Swedish ("Ruotsi").

The discussion about the limitations of the Finnish language in case of "Alankomaat"/"Hollanti" etc. is interesting as such, but I still feel that we won't publish your letter, which I apologize.

*Sincerely,
Heikki Hellman
Arts & Literature Editor
Helsingin Sanomat*

Helsingin Sanomat's answer (2)

My answer was an instant reaction to your letter, and I was partly wrong.

Indeed, "flaami" and "flaamin kieli" are customary in Finnish (cf. "flaamilainen taide"), but, officially, the right way to put it is "hollanti" or "hollannin kieli". After having talked with our language specialist, I agree with you: we should not lean on the commonly used "flaami" but instead prefer "hollanti".

We are sorry for our mistake, but

still i find no special reason for publishing your letter. i promise we'll stick to the correct phrase next time.

*Sincerely,
Heikki Hellman*

Helsingin Sanomat's answer (3)

Thank you for your e-mail regarding the Dutch and Flemish languages. This issue has been brought to my attention once before over the years. Three years ago a linguist from Groningen wrote to me as he had been told that Helsingin Sanomat had used the word "flaami" in a wrong connection. I quite understood his concern - as I understand yours, too. Inspired by your e-mail I checked the hits from our electric archives this morning. During the period January 1990 - January 2002 we have had 25 hits of the expression "hollannin kieli" and 65 hits of the expression "hollanninkielinen". During the same period we have had altogether 22 hits of the expressions "flaamin kieli" or "flaaminkielinen". I checked all those 22 hits. Only in two cases (the first one in 1998 and the second one in December 2001) we have used it misleadingly, ie. in the meaning of "hollannin kieli" or "hollanninkielinen". This goes to prove that the mistake we made in a short news' item in December is neither frequent nor typical. However, I am very sorry for the mistake and grateful to you that you brought the December case to my attention. I give daily feedback in the intranet to our editorial staff, and I will take up the issue in it. With best regards,

*Pekka Kukkonen
Managing Director
Helsingin Sanomat*

Autiotalo project

Beste "Finlanders"!

Sinds de zomer is het 'Autiotalo' (leegstaand huis) project afgerond in onze gemeente Haukivuori. Dit is een project dat gefinancierd wordt door de EU om het wonen op het platteland aantrekkelijker te maken en meer bekendheid te geven. Ik ben door de gemeente ingehuurd om dit project meer bekendheid te geven. Dit gebeurt door mijn bedrijfje, maar er is geen enkel winst bejag gaande en zelfs sprake van enige idealogie: ik vind het leuk om Nederlanders en Finnen in Nederland nieuwe mogelijkheden aan te bieden in dit prachtige land. Mocht er sprake zijn van verkoop of verhuur, dan wordt dit direct door de eigenaar gedaan. Noch de gemeente noch een makelaar heeft hier deel aan.

Het project houdt in dat leegstaande huizen en boerderijen worden geregistreerd en vervolgens te koop of te huur worden aangeboden.

De prijzen variëren van 60 000.- tot 300 000 Finse marken (ongeveer 23 000 - tot 114 000 gulden). De conditie van het onroerend goed is zeer verschillend. Van renovatieobjecten tot zeer goede huizen, meestal zeer origineel (hirsitalo/blokhut) met bijgebouwen als navetta (koeienstal), aitta (voorraad-slaapschuurtje), sauna en buiten-wc, vrij gelegen in de mooie natuur met vaak meerdere hectaren grond erbij.

Haukivuori ligt in het zuidoosten van Finland, mooi gelegen aan het grote 'Kyyvesi' meer, met meer dan 350 eilanden, op een half uur rijden van Mikkeli, de hoofdstad van de provincie Savo, en drie uur rijden vanuit Helsinki. Het is een vooruitstrevende gemeente met een compleet aanbod van diensten. Er is ook een treinstation(netje) en een middelbare school met een lukio (vwo) afdeling. Ook is sinds een paar jaar de in Finland bekende Hauki-Halli in bedrijf, een op een tempel gelijkende multi-functionele hal met o.a sportfaciliteiten en een fitnesszaal, geheel gebouwd van ecologische materialen.

Mocht U geïnteresseerd zijn in bovenvernoemde informatie, dan kunt U altijd vrijblijvend en kosteloos contact opnemen met mij (Ook in het Fins!). Van alle panden zijn digitale kleurenfoto's gemaakt en worden omschreven met een tekst in het Fins en in het Engels. De meeste prijzen en huren zijn bekend. Deze informatie kunt U bekijken op: www.haukivuori.fi en dan onder de noemer "real estate for sale/rent" Ook kunt U direct contact opnemen met onze gemeente directeur, de heer Tapio Iso-Mustajärvi, e-mail: tapio.iso-mustajarvi@haukivuori.fi of de lokale bankdirecteur, de heer Seppo Laurila, tel. ++358 15 7244 200, voor de voordelige plattelands financieringsmogelijkheden.

Marcel de Boer
Lietlahdentie 618
51540 Haukivuori
e-mail: sari.deboer@pp.inet.fi
tel.: 00358 40 5728084

Nog een rendiersprookje

Het speelde in de Tweede Wereldoorlog. Hoofdrolspelers een Russische Admiraal en een Engelse onderzeeboot-commandant. De onderzeeboot droeg de naam HMS Trident, die in de eerste jaren van de oorlog geallieerde bevoorradingskonvoeien naar Moermansk begeleidde.

De Engelse commandant Geoffrey Sladen, bij een afscheidsdiner naast de admiraal gezeten, vertelde hoe moeilijk het was voor zijn vrouw om met de kinderwagen boodschappen ging doen. Ze moest dan op de heenweg de wagen een heuvel opduwen en dat kostte nogal wat moeite. Vlak voor vertrek huiswaarts werd in een zak, een babyrendier door een luik naar binnen "gemoffeld". In een andere zak werd er voer meegegeven, later bleek dat dat maar voor drie dagen toereikend te zijn. Het moet duidelijk zijn dat het diertje zich gelijk een prominente plaats onder de bemanning verwierf, zoals dat alleen op een schip mogelijk is. Denk eens aan wat een afleiding na de gespannen zeewachten en onderwater routines, onzeker door dreigend gevaar! Ze waren in staat om het beestje in leven te houden en drie weken later was het zelfs zo gegroeid, dat het niet meer door hetzelfde luik kon worden ontscheept in de thuishaven. Polly Ann, zo was de naam van het dier, werd aan de Londense Zoo in het Regent's Parc geschonken (er werd niet vermeld of dat nou wel zo'n veilige plaats was in de oorlog red.), waar het nog vijf jaar leefde, tot in 1946, hetzelfde jaar dat de HMS Trident naar de sloop ging.

Niet zo lang geleden verwierf het British Royal Navy Submarine Museum een foto van de Britse onderzeebootkaptitein met zijn mascotte. Dat vormde het bewijs dat hier geen sprake was van zeemans- of jagerslatijn.

Telegraaf/MoscowTimes.

Finnen goochelen met verzamel-euro's

ELSinki - Finland is het enige euro-land waar contante betalingen worden afgerond naar het dichtsbijzijnde bedrag deelbaar door vijf eurocent. Het gegoochel met muntjes van één en twee vinden de Finnen maar onhandig en bovendien zijn de produktiekosten relatief hoog in vergelijking met de nominale waarde.

Toch bevinden de Finse Bank en het Ministerie van Financiën zich nu onverwacht in een lastig parket. In december heeft het ministerie namelijk met toestemming van de bank een half miljoen promotiezakjes met euro's in omloop gebracht, voor de gelegenheid inclusief munten van één en twee cent. Die pakketjes waren binnen twee etmalen uitverkocht en worden nu met duizenden procenten winst verhandeld in het verzamelaarscircuit en op Internetveilingen.

Op een ongeopend Fins eurozakje (nominale waarde EUR 3.88) werd woensdag op de Nederlandse veiling-site van eBay EUR 61.00, op de Duitse zustersite EUR 89.00, en op de Amerikaanse USD 69.00 geboden. Da's al een stuk minder dan vorige week, toen we met een willekeurige blik op de Duitse eBay site een zakje voor EUR 157.00 onder de hamer zagen gaan.

Rauno Niinimäki, als euro-coördinator van het ministerie verantwoordelijk voor de praktische voorbereidingen voor de introductie, geeft toe: "We waren een beetje verrast dat mensen

zoveel interesse zouden tonen voor de munten."

De centrale bank wil nu tegemoet komen aan de populaire vraag naar de kleine munten, door in februari een extra oplage van meerdere honderduizenden in omloop te brengen. Op de vraag, hoeveel precies, zegt oppervoorlichter Antti Juusela: "Genoeg. Genoeg voor iedereen die ze wil hebben. Om te verzamelen."

Het blijft een spagaat, want volgens Juusela is het niet de bedoeling dat mensen ermee gaan betalen. "De detailhandel is al boos dat er centen in omloop zijn. Die beginnen nu in kassa's op te duiken en dat betekent extra werk voor de winkeliers."

Het heeft er alle schijn van dat de autoriteiten het muntenprobleem enigszins onderschat hebben. Munten van één en twee cent zijn nu eenmaal wettig betaalmiddel - en naast de eigen bevolking van ruim vijf miljoen, zijn er

in Europa honderden miljoenen andere Eurolanders die wél dagelijks met het kleine kleingeld omgaan. Buitenlandse bezoekers zullen heus wel centen in het laadje brengen. Want ook al wordt een bedrag van EUR 5.03 afgerond naar EUR 5.05, als de klant met een biljet van vijf euro, twee muntjes van twee cent, en een van één cent betaalt, moet ook de Finse kruidenier dat accepteren.

Behalve de muntenproblematiek hebben de Finnen trouwens ook nog een vlekje weg te werken met papiergeld. De Finse Munt heeft naar schatting enkele tientallen biljetten van 500 euro gedrukt waarop het hologram onvolledig of afwezig is. De Finse Centrale Bank poogt deze foutieve briefjes uit circulatie te halen, maar of dat helemaal zal lukken is twijfelachtig want die biljetten zijn natuurlijk ook al een collectorsitem.

Door Jos Schuurmans

Geen eurocenten in Finland

Finland is bij wet in het najaar van 2000 vastgelegd dat contante bedragen in euro worden afgerond op vijf cent. Op deze manier wil men de kosten van productie en distributie van de munten in de hand houden. De Europese Commissie verzet zich daar niet tegen en zal evenmin ingrijpen als andere landen het Finse voorbeeld volgen. Een prijs van een brood van € 0,83 wordt afgerond naar € 0,85 en als de melk € 0,62 kost wordt de prijs afgerond naar € 0,60. Deze praktijk is niet in strijd met de Europese regelgeving, heeft de Europese Commissie bepaald. Wel moeten de twee kleinste euromunten als officieel betaalmiddel worden geaccepteerd.

Het afronden van de contante bedragen gebeurt aan de kassa. Men nam aan dat bij PIN-betalingen de prijs zoals die op het etiket staat vermeld zou moeten gelden. In de praktijk worden echter nu vaak alle betalingen aan de kassa automatisch op veelvoud van 5 cent afgerond. In Finland is in de eerste weken van januari een discussie uitbroken of PIN-betalingen wel of niet op

5 cent afgerond moeten worden. In de wet staat namelijk dat contante betalingen afgerond mogen worden maar girale betalingen niet. De een ziet PIN-betalingen als een contante afrekening van het bedrag en de ander ziet het als een girale betaling.

De Finse consumentenombudsman Dhr. Mickwitz vindt dat de wet op het afronden verduidelijkt moet worden waarbij PIN-betalingen als girale betalingen aangemerkt worden. Minister Vilén die consumentenzaken in zijn portefeuille heeft, heeft inmiddels verklaard dat PIN-betalingen tot de girale betalingen gerekend moeten worden.

De centrale bank van Finland heeft een beperkt aantal munten van 1 en 2 eurocent in roulatie gebracht. De munten van 1 en 2 eurocent zaten alleen in de 500.000 zakjes met euro's die in december verkocht werden. Daardoor was de prijs die verzamelaars voor een koppel munten van 1 cent en 2 cent betalen al snel opgelopen tot

17 euro. Er waren zijn zelfs fanatieke verzamelaars die 100 euro voor de twee munten over hadden. De startersset met een exemplaar van alle Finse munten die al binnen een dag was uitver-

kocht bracht zelfs nog hogere prijzen op. De Bank van Finland vond dit geen gezonde ontwikkeling en heeft inmiddels aangekondigd om van elk van de twee schaarse munten 900.000 munten extra in circulatie te brengen in februari. Deze munten worden alleen in complete rollen aangeboden.

Er zijn meer verschillen tussen de eurolanden wat betreft gebruik van biljetten en munten. Portugal en Griekenland produceren geen biljetten van 200 en 500 euro. Officieel moet een klant er wel mee kunnen betalen.

De Nederlandsche Bank is niet van plan om de cent af te schaffen. Zij heeft geen klachten binnengekregen over het gebruik van de kleinste munten. Wel is er weinig enthousiasme over de terugkeer van de cent. (Dit is een door Jan Prygoda bijgewerkte tekst uit het Algemeen Dagblad van 16 januari 2002)

De tweede van de tweede

Op vrijdagavond 1 februari 2002 was het dan zo ver. Onze "vakantie", een weekendje Helsinki, was begonnen. Middernacht de trein instappen om te slapen en de volgende morgen wakker te worden in Helsinki... ruim 600 km verder en 10 graden warmer. Waarom 600 km reizen? Om live de bruiloft van Alexander en Máxima mee te maken op een van de twee grote schermen bij de ambassade (zie foto's), maar vooral ook om Nederlandse vrienden terug te zien en weer nieuwe mensen te leren kennen.

Waarschijnlijk hadden velen hetzelfde idee, want de ambassade was afgeladen vol. Ondanks de drukte heb ik erg genoten van de goede sfeer en de mooie uitzending. Met veel plezier denk ik terug aan het vrolijke en spontane jawoord in de Beurs van Berlage en de mooie, ontroerende dienst in de Nieuwe Kerk van Amsterdam. De preek over internationale relaties en het

kiezen voor een nieuw vaderland spraken mij, als Nederlander in het Finland, erg aan.

Na de symbolische kus was het tijd voor champagne en een buffet in Taidhallin klubi. De Nederlandse muziek, waarover op het forum vantevoren lang was nagedacht, heb ik niet gehoord maar ook niet gemist. Er was genoeg om over (bij) te praten. Na het lekkere eten (zalm, rendier vlees...) werden er drankjes geserveerd en begonnen mensen al snel door elkaar heen te lopen. Op deze manier heb ik veel nieuwe leuke en interessante mensen ontmoet. De zogenoemde jatko was voor ons in Storyville. Een bar vol met kletsende Nederlanders en oranje lintjes. Door de grote groep mensen was er helaas geen tijd om iedereen te spreken, maar gelukkig is dat een goede reden om de volgende keer weer terug te komen!

Ik heb erg genoten van de lange dag en vond het zeker de moeite van het

reizen waard. Ook Janne, mijn Finse vriend, vond het erg gezellig, ook al waren er voor hem zoveel onbekende mensen. Sinds ik lid ben van de vereniging, en met name van het virtuele clubhuis, voelt een weekendje Helsinki haast als een bezoek aan Nederland bij familie en vrienden. Even 100% Nederlands praten, voelen en zijn, samen met al die verschillende mensen die allemaal dat ene ding gemeen hebben, leven in Finland. Voor dit soort bijzondere ontmoetingsdagen zijn afstanden niet meer belangrijk. Ik hoop daarom dat in de toekomst ook veel andere Nederlanders van buiten de Helsinki-regio de weg naar de Nederlandse Vereniging en het virtuele clubhuis zullen vinden.

Bedankt voor alles!

Sandra van der Veen, Oulu

De TV-reportage

De zorg voor de reportage van het huwelijk op de buis heeft de regisseur. Deze taak was toebedacht aan de met pensioengaande ster-regisseur Rudolf Spoor. Van de TV heeft u kunnen ervaren dat op wens van het bruidspaar de TV-camera's zoveel mogelijk onzichtbaar moesten blijven. Natuurlijk moeten ze in stadhuis en kerk dusdanig zijn opgesteld dat zelfs de kleinste emoties geregistreerd kunnen worden. Dat dit heel nauwkeurig moet gebeuren blijkt uit het volgende: Toen de muziek in de kerk bekend was en op CD stond, voelde Spoor direct aan dat de bewuste tango op de bandoneon Maxima niet onberoerd zou laten en dat het zaak was dat in deze paar minuten speeltijd de camera moest inzoemen op Maxima.

Tuis heeft hij geoefend met zijn vrouw, speelde de muziek op CD af, hijzelf imiteerde de cameraman. Zo wist hij dat na twee minuten en twintig seconden het orkest en het koor zouden inzetten bij Adiós Nonino. Hij, de cameraman liep langzaam op zijn vrouw toe, zodoende wist hij dat op dat moment moest inzoemen en dan veertien seconden had voor een close-up van Maxima. Bij de repetitie begon zijn vrouw op dat beslissende moment te huilen. Dat zou ze later ook doen bij de generale repetitie in de Nieuwe Kerk toen ze Maxima moest spelen.

Het is duidelijk dat het maar weinig regisseurs gegeven is een dergelijk emotioneel moment te voorvoelen en op het scherm waar te kunnen maken. Dat moment heeft niet alleen Maxima aangegrepen, maar ook miljoenen Nederlanders een brok in de keel doen schieten.

Het lijdt geen twijfel dat de emotionele kracht van de reportage veel heeft bijgedragen tot het welslagen van het feest.

Een ieder was er even stil van geworden, had wel begrepen dat het hier om iets "speciaals", iets plechtigs ging, dat niet meer bedorven kon worden. Hierdoor werd "het sprookje", voor welk woord wij Nederlanders toch wat te nuchter zijn, even waar gemaakt. Dank je wel Ruud Spoor!

(samengevat uit Telegraaf-i)

Fins - Nederlands - Fins

Het doet mij plezier u te kunnen mededelen dat een nieuw FINS - NEDERLANDS - FINS woordenboek (ISBN 952-91-4177-7) verkrijgbaar is in de boekwinkel vanaf 1 februari 2002. Dit woordenboek bevat meer dan 45.000 trefwoorden, waarvan 23.000 in het Fins-Nederlandse deel en 22.000 in het Nederlands-Finse deel. Het woordenboek is nog steeds in een handig zakformaat van 172x122x22 mm gehouden, ook al telt het nu 576 bladzijden! Ondergetekende is wederom de auteur én de uitgever van dit woordenboek.

Het gecombineerde woordenboek vervangt de vroeger tweedelige uit-

gave, het Fins-Nederlands woordenboek (ISBN 951-99877-1-1) en het Nederlands-Fins woordenboek (ISBN 952-90-1357-4). Er zijn veel verbeteringen en toevoegingen aangebracht, maar het allerbelangrijkste is wel de nieuwe spelling van de Nederlandse taal van 1998, die ook in dit nieuwe woordenboek is toegepast. Ik meen daarom met recht te kunnen zeggen dat dit woordenboek tot nog toe het meest volledige Fins-Nederlands-Finse woordenboek op de markt is!

U kunt het nieuwe woordenboek ook direct bij de auteur bestellen, waarbij u 10% korting krijgt en het boekje per post bij u thuis wordt afgeleverd!

U dient dan 30,60 EUR over te maken op de (finse) bankrekening Nordea 200120-191065 met vermelding van de naam en het adres waar het woordenboek naar toe gestuurd moet worden.

Het boek wordt dan zowel naar adressen in Finland als in Nederland franco verstuurd.

Voor nadere inlichtingen kunt u zich wenden tot: Hoofddistributeur in Finland: Hoofddistributeur in Nederland:

Rense 't Hooft Akateeminen Kirjakauppa Intertaal BV Linnankatu 30 B 31 Helsinki (enz.) Almere / Amsterdam 90100 Oulu (Finland). tel. 0405 467339 (00-358-405467339)

"De windmolen en schaatser"

Bovenaan bladzijde 32 van NYT, de wekelijkse TV- en uitgaansbijlage Van HELSINGIN SANOMAT vonden we zomaar een in het ooglopende kleurenfoto. IJs, molen en drie schaatser (twee in oranje jack) kan niet anders dan een Hollands tafereeltje voorstellen. De tekst bij de foto "De windmolen en schaatser" bevestigde het vermoeden.

Onder de dikke opdruk **Netti kielenopettajana** vertelde Anu Silberberg het een en ander over talencursussen op Internet. Behalve een cursus Franse Taal (www.maisondequartier.com) voor hen wier kennis van het Frans wat versleten is misschien-red.# verwees zij naar een cursus Nederlandse Taal, die zeer professioneel was samengesteld volgens haar, maar waarbij ze opmerkte dat het jammer was dat zo'n grondige studie vanuit het Engels naar het Nederlands maar aan zo weinigen besteed was. (www.Taalthuis.com). Oordeelt u zelf maar!

Is het u overigens bekend dat u een cursus Fins kunt vinden onder: **Htpp://www.edu.fi/ oppimaatereaalit / ymmarrasuomea**

INTREGATIE
of

INFILTRATIE

Van het VRT-nieuws (Vlaamse Tv) haalden we de volgende merkwaardige feiten:

Vlaamse Minister President:
Patrick de Waele

Minister voor begroting:
Dirk van Mechelen

Nog even wachten en we hebben met bv Erik **de Vlaeming** (oud wielrenner) in het Kabinet van Wallonie de zaak rond!

Een goede haan is
niet vet

Onlangs stond in een artikel van het Duitse blad Glamour dat seks een goed middel is tegen cellulitis. Tijdens de gemeenschap zou het vrouwelijk lichaam extra hoeveelheden oestrogeen afscheiden, die de huid doen verstevigen en elastischer maken. (dit proces zou het zg. "sinaasappel-effect" (?) te niet doen). Er werd niet bijverteld hoe vaak gevreeen moet worden om succes te hebben.

(aldus een bericht in de Telegraaf).

Voor de man is er dus niet veel meer te verdienen dan..... (u begrijpt het wel, red.)

Maar hoe oud is het bovenstaande spreekwoord wel niet?

Lähetäjä:

*H. Maat
Naalinkatu 2
05460 Hyvinkää*

FINNAIR

Colofon

Jaargang 8 No. 1. Maart 2002
Verschijnt minimaal 4 keer per jaar
Oplage: 200 exemplaren

Verantwoordelijke uitgever:
De Nederlandse Vereniging in
Finland

Redactie
Harry Maat (hoofdredacteur)

Medewerkers
Harry Maat, Harry manders

redactie adres:
Stuur kopy naar:
H. Maat
naalinkatu 2
05460 Hyvinkää
tel: 019-439875
e mail: harrynmaat@hotmail.com

Commerciële advertenties:
Stephan Vermeulen

De Nederlandse Vereniging in Finland

Bestuur
Voorzitter Stephan Vermeulen
050-322 7144 nedver@kolumbus.fi
Penningmeester Arie Oudman
050-590 3706 arie@oudman.pp.fi
Secretariaat Michiel Visser
050-531 8158
michiel.visser@siemens.fi
bestuurslid pr Stephan Arts
040-526 6504 stephan_arts@surfeu.fi

Homepage
www.kolumbus.fi/nedver

Clubhuis
<http://cultuur.clubs.nl/nedver>

e-mail
nedver@kolumbus.fi

Lidmaatschap:
Nieuwe leden aanmelden bij het
secretariaat.
Contributie:
17,50 €/pers/jaar
35 €/familie/jaar

Bank:
MERITA - Senaatintori
rekeningnummer 200138-476383

Het volgende nummer van Noorder-
licht komt uit gedurende December
2001 mits voldoende kopy beschik-
baar is. Bijdragen hiervoor dienen
uiterlijk 1 November in het bezit te
zijn van de redactie.